

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 149/2021
23.03.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници сада пок. тужиље АА, бив. из ..., чији је правни следбеник ББ из ..., чији је пуномоћник Бојан Јанковић, адвокат из ..., против тужене Општине Инђија, коју заступа Правобранилаштво општине Инђија, ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 483/18 од 22.06.2018. године, у седници од 23.03.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 483/18 од 22.06.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица у Инђији, П1 334/2017 од 07.12.2017. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље и поништена су као незаконита решења тужене Општинске управе Општине Инђија од 04.07.2016. године, решење Општинског већа Општине Инђија од 18.07.2016. године, решење Општинске управе Општине Инђија од 04.08.2016. године и решење Општинског већа општине Инђија од 02.09.2016. године. Ставом другим изреке тужена је обавезана да тужилји накнади трошкове парничног поступка у износу од 174.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова поступка са припадајућом каматом преко досуђеног износа. Допунском пресудом под истим бројем од 08.01.2018. године тужена је обавезана да тужиљу врати на рад на одговарајуће радно место.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 483/18 од 22.06.2018. године, ставом првим изреке преиначене су првостепена пресуда и допунска пресуда тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиље да се пониште решења тужене од 04.06.2016. године, 18.06.2016. године, 04.08.2016. године и 02.09.2016. године, да се тужена обавезе да тужиљу врати на рад на одговарајуће радно место и накнади јој трошкове парничног поступка у износу од 174.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Тужилја је обавезана да туженој накнади трошкове првостепеног поступка у износу од 106.500,00 динара са законском затезном

каматом од извршности пресуде до исплате, и трошкове жалбеног поступка у износу од 33.000,00 динара.

Против другостепене пресуде, тужила је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Заступник тужене је доставио одговор на ревизију.

Решењем Врховног касационог суда Рев2 2470/18 од 10.07.2019. године предмет је враћен првостепеном суду ради допуне поступка и провере навода о смрти тужиле. Основни суд у Старој Пазови, Судска јединица у Инђији је решењем П1 334/17 од 25.11.2019. године прекинуо поступак из разлога што је тужила преминула 25.04.2019. године. Решењем тог суда под истим бројем од 30.09.2020. године утврђено је да отац тужиле ББ преузима поступак П1 334/17 у својству тужиоца, и да се наведени поступак ради поништаја решења наставља. Решењем Вишег суда у Сремској Митровици Гж1. 60/20 од 18.11.2020. године одбијена је жалба тужене и потврђено првостепено решење од 30.09.2020. године којим је одређен наставак поступка.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. важећег Закона о парничном поступку – ЗПП и утврдио да ревизија тужиле није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се одређено не указује у чему се састоје битне повреде поступка које могу бити ревизијски разлог, у смислу члана 407. став 1. ЗПП.

Према чињеничном стању које је правилно утврђено, тужила је као ... код туженог обављала послове у одељењу за ..., на којима су била распоређена укупно два извршиоца. Дана 22.06.2016. године тужена је донела Правилник о унутрашњем уређењу и систематизацији општинске управе, због смањења обима посла. За послове ... предвиђен је један извршилац, и правилником су наведени услови за то радно место. Решењем тужене од 04.07.2016. године тужила је остала нераспоређена и утврђено јој је право на зараду у складу са тачком 2. диспозитива решења од 11.04.2016. године. У образложењу побијаног решења од 04.06.2016. године тужена се позвала на измене правилника и смањења броја извршилаца на радном месту тужиле, као и да тужила није могла бити распоређена на друго радно место које одговара њеној стручној спреми у смислу члана 65. став 1. Закона о радним односима у државним органима, као ни да буде распоређена у другим организационим облицима у систему локалне самоуправе на територији тужене општине, а није постојала ни могућност преквалификације или доквалификације, или рада са непуним или скраћеним радним временом. Жалба тужиле против овог решења одбијена је побијаним решењем од 18.06.2016. године, у коме је наведено да не постоји систематизовано радно место које је непопуњено и за које тужила испуњава услове. Утврђено је да је претходно тужена, испитујући могућност распоређивања нераспоређених радника, упутила допис свим јавним предузећима, установама, и агенцијама, те да је добила одговоре да не постоји могућност пријема у радни однос нераспоређених радника тужене. За упражњена места код тужене тужила није испуњавала прописане услове. Утврђено је да је друга

запослена која је радила на истим пословима као тужиља у спорном периоду користила породилско одсуство и одсуство са рада ради неге детета, па је уживала посебну заштиту од отказа уговора о раду и није могла остати нераспоређена, нити јој је могао бити отказан уговор о раду. Побижаним решењем тужене од 04.08.2016. године тужиљи је престао радни однос због престанка потребе за њеним радом, а њена жалба против овог решења одбијена је решењем тужене од 02.09.2016. године. Тужиљи је 09.08.2016. године исплаћена отпремнина у износу од 176.367,04 динара и накнада штете због неискоришћеног годишњег одмора.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у побижаној другостепеној пресуди примењено материјално право када је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиље за поништај побижаних решења тужене и да се тужена обавезе да тужиљу врати на рад.

Чланом 189. Закона о државним службеницима прописано је да одредбе Закона о радним односима у државним органима настављају да се сходно примењују на радне односе у органима локалне самоуправе до доношења посебног закона. Према члану 64а. став 2. тачка 6. Закона о радним односима у државним органима, запосленом се отказује радни однос када услед промене у организацији стекне статус нераспоређеног, а не може да му се обезбеди радно место у истом или другом државном органу. Према члану 65. истог закона, уколико запослени, односно постављено лице, не може да се распореди, надлежни орган доноси решење којим се утврђује да је запослени, односно постављено лице, остао нераспоређен. Према члану 66. истог закона, запослени у државним органима, односно постављена лица који су остали нераспоређени на начин утврђен у члану 65. тог закона имају иста права и обавезе као и запослени за чијим радом је престала потреба у предузећима, утврђена законом.

У конкретном случају, тужена је у свему поштовала процедуру из наведених законских одредаба приликом вршења промена у организацији рада услед смањења обима посла, у складу са Правилником о унутрашњем уређењу и систематизацији општинске управе. На радном месту тужиље смањен је број извршилаца са два на једног, а друга запослена на истим пословима имала је право на заштиту од отказа због коришћења породилског одсуства и одсуства ради неге детета. Утврђено је такође да је тужена спровела законске мере у циљу распоређивања тужиље у истом или другом државном органу, у смислу члана 65. Закона о радним односима у државним органима. У ситуацији када је утврђено да није било могућности да се тужиља распореди у неки од других органа, установа, агенција и јавних предузећа у складу са својом стручном спремом, те да код тужене није било упражњених радних места одговарајућих стручној спреми тужиље, то је правилно побижаним решењима остала нераспоређена и престао јој је радни однос, па тужена није била у обавези да је врати на рад, у смислу члана 191. став 1. Закона о раду, на чију примену упућује одредба члана 1. став 3. Закона о радним односима у државним органима. Правилан је такође закључак другостепеног суда да отказно решење не чини незаконитим то што је тужиљи отпремнина исплаћена четири дана након доношења решења о престанку радног односа.

Ревизијом се неосновано указује на погрешну примену материјалног права и наводи да је тужена била у обавези да утврди и примени критеријуме за утврђивање вишка запослених, о чему је довољне разлоге дао другостепени суд, а које прихвата и Врховни касациони суд. Наводи ревизије да није било оправданих разлога да тужиља

остане нераспоређена и да јој престане радни однос због тога што код тужене није дошло до смањења обима посла, нису од значаја за другачије одлучивање у овом парници, јер спровођење промена у организацији рада, што чини и повећање или смањење броја извршилаца, спада у унутрашњу организацију послодавца, па и тужене, чију целисходност суд није овлашћен да оцењује.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић